

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

— Είπε το καπηλειό, στο όποιο θα ής; περιμένη ό άνθρωπος μας.

— Θα πάμε ως εκεί;

— Φυσικά, δέν γίνεται άλλωώς. Άς λάβουμε ό μ ο ς προηγουμένως τά μέτρα μας.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Βγήκα στην κλινική τόν Ουίλλιαμ, μέ ανώριμή άνυπόμονα.

— Άρρηδες πολύ, παιδί μου, μου ελεε όταν μ' αντίκρουσε. Καί κουνώντας τό κεφάλι του πρόσθεσε : Δέν σε παρεξηγώ όμως, φίλε μου Τζώρτζ... Δέν σε παρεξηγώ καθόλου. Ύλαρχει κάτι άνώτερο τών δυνάμεών μας και τών υποχρεώσεών μας στη ζωή αυτή, κάτι άνώτερο και τής φιλίας και τού καθήκοντος, ή άγάπη! Έπί τέλους όμως νά πού ήρθες! Είδες τήν κ. Στήβενς;

- Ναι.
 - Τήν ήσυχασες;
 - Τήν άφησα νά κλαίη και νά οδύρεται.
 - Είπε ακό, μά τί νά γίνη; Έδέχθη τούλάχιστον νά μείνη άπόψε έξω από τό σπίτι;
 - Ύποθέτω πός θαχί φύγει κούλας γιά τό ξενοδοχείο.
 - Αδού ένθε εύχαριστο. Τώρα μπορούμε νά φύγουμε ήσυχα γιά κείνους π' αγαπούμε.
 - Καί ή μίς Ντόλλυ;
 - Καθώρθωσα νά τήν πείσω πός δέν πρόκειται νά πάμε πουθενά ή νά ριφωκινδυνεύσουμε. Φαίνεται πός τό πιστεύει τέλος και μ' άφησε νά φύγω. Συνεπώς ή; μη χάνουμε καιρό. Μύλησα μέ τόν άμαξά. Είπε άρροισιμένος ός μās.
 - Ό κ. Χάρτ μούδωσε ό, τι μās χειρίζεται. Έμπρός Τζώρτζ, κ' ό Θεός βοηθός...
- Είχε νυχτώσει πειά γιά καλά.

Όταν βγήκαμε έξω από τά κέντρα τού Λονδίνου σπάνια συναντούσαμε διαβάτες στούς δρόμους. Όλα ήσαν έρημα και σιωπηλά...

Ό καθηγγητής καθόταν πλάι μου άμίλητος. Ποιός έξέρε τι σχεδίαζε στό μυαλό του... Φανόταν έν τούτους ήσυχος, ένώ αντίθετος έγω έννοιαθα μεγάλη άνησυχία. Θα τελειώνω άραγε τή νόχη αυτή μέ τόν Στήβενς; Θα γυρίζω πίσω ήσυχα πάλι πάντα, γιά νά ζήσουμε εύτυχισμένοι μέ κείνους πού μās αγαπούσαν ή ήσθήγαμε τά κομμάτια μας σε καμιά σούά τών άπαισίον κατακομψών τού ρηγιαμένου άπ' τά χρόνια μοναστηριού... Βρισκόμαστε πειά στην ουνιοκία πού θ' άνταμώνουμε μέ τόν Τζιμ. Σκοτάδι πυκνό άπλώνονταν γύρω. Τ' άλογα τ' άμαξιού σκόναφταν μέσα σε λάκκους γεμάτους βρομόνερα.

Ψυχή δέν φαινότανε γύρω μέσα στό βαθύ σκοτάδι τής νύχτας, πού τόκανε πύο πυκνό κ' άπαίσιό ή όμιχλή πού σκέπαζε τά πάντα, άν βαρύ πένθιμο πέπλο...

Έξαφνα ό Ουίλλιαμ φώναξε στόν άμαξά νά σταματήσει. Κατεβήκαμε άπ' τού άμαξί κ' ό καθηγγητής πλησίασε στόν άμοξά και τού ελεε :

- Είσαι όπλισμένος, φίλε μου;
- Ναι, κύριε, άποκρίθηκε ό άμαξάς. Κρατώ μούζο μου τό πιστόλι μου.
- Πολύ καλά. Έχε τό πρόχειρο και άκολουθήσε μας μέ τ' άμαξί σου από δώ κ' έμπρός.

Προχωρήσαμε πεζοί μέσα στό σκότος και στην όμιχλή, ταλαβουδώντας στις λάσπες, ως διακόσια βήματα. Τό άμαξί έρχονταν έξοπισω μας σ' άπόσταση πενήντα βημάτων. Μόλις διακρίναμε τό φώς τών φαναριών του. Η όμιχλή μās έστράφηκε, δέν μās άφηνε νά διακρίνουμε τίποτα...

Ό Ουίλλιαμ στάθηκε τώρα στη γωνία μιάς κλινόχτιστης άποθήκης και περιμένα νά πλησιάση τ' άμαξί, κάνοντας τού άμαξά φειταινά σινιάλα μέ τόν ήλεκτρικό τού φανό.

Όταν τ' άμαξί πλησίασε, ό καθηγγητής συμβούλεψε τόν άμαξά νά πωλήση τά φανάρια του μ' ένα πανί γιά νά μήν διακρίνεται τό φώς. Ό άμαξάς σκέπασε τά φανάρια του χρησιμοποιώντας τό μαντιλι του και τό μαντιλι τού καθηγγητού και έκρινήσαμε πάλι, βαδίζοντας τώρα πλάι σ' άμαξί. Τό τράνταγμα τών τροχών μόλις άκουγότανε. Ό δρόμος ήταν γεμάτος παχειά λάσπη πού πνιγε κάθε κρότο.

Έξαφνα διακρίναμε από μακρυνά ένα κόκκινο, δάμπε φώς.

- Στόπ! διάταξε ό Ουίλλιαμ.
- Κατάλαβα ό, τι είχαμε φτάσει άντίκρου στό καπηλειό. Συγχρόνως ό καθηγγητής μούπιασε τό χέρι και μού ψιθύρισε :
- Διακρίνεις τό φώς, εκεί κάτω;
- Ναι.

Κιότιών γύρισε στόν άμαξά και τού ελεε :

— Θα μείνης και θα μās περιμένης έδώ. Μήν κινής τόν παραμικρό θόρυβο. Δώσε κριθάρι σι' άλογά σου νά τρώνε και νά μή χλιμνιρίζουν. Έχε διαρκώς τά μάτια σου γυρισμένα πρός αυτό τό φώς; εκεί κάτω. Άν δής νά σου κάνω σινιάλο τρεις φορές μέ τό φανάρι μου, χτύπα τ' άλογά σου και τρέξε κοντά μας. Μπορεί όμως νά συμβη και τίποτε τό άπρόοπτο... Μπορεί και νά μήν προφτάσω νά σου ρίξω τό φώς. Τότε άν άκούσης θόρυβο, άν άκούσης πυροβολισμούς, ξεσκεπάσε τόνά από τά φανάρια τού άμαξιού σου γιά νά ξέρουμε πού θα σε βρούμε ύποχωρώντας και περιμένα με έδώ μέ τό πιστόλι στό χέρι. Πρόσεξε μήν πυροβολήσης στά τυφλά, χωρίς λόγο. Άν δής πού μās έχουν μπλοκάρει χτύπα στό κρέας και θα πληρωθής καλά...

— Έγνοια σας, κύριε, άπάντησε ό άμαξάς, βγάζοντας κ' όλας τό πιστόλι του, γιά νά τόχει πρόχειρο...

Τραβήξαμε κ' έμεις τά πιστόλια μας και προχωρήσαμε πρός τό καπηλειό. Βαδίζαμε μέ μεγάλη προφύλαξη, ό ένας πίσω από τόν άλλο, σ' άπόσταση τριών-τεσσάρων βημάτων.

— Είπε άκριβώς ή ώρα πού φάρισω γιά ν' άνταμώνουμε έδώ μέ τόν Τζιμ, γύρισε και μού ελεε καθώς προχωρούσαμε ό Ουίλλιαμ.

— Πιστεύετε πός θα κρατήσει τό λόγο του; φώτισα.

— Αδού θα τό δούμε...

Προχωρήσαμε μερικά βήματα άκόμα γιά νά φτάσαμε πρός στό καπηλειό. Η πόρτα ήταν κλειστή.

— Άς κάνουμε πρώτα ένα γύρο στό έρείπιο αυτό, ελεε ό καθηγγητής. Πρέπει νά δούμε μήπως είνε κανένας κρυμένος άπ' έξω. Όταν έξη κανεί νά κάμη μ' άνθρώπους τού σκοινιού και τού παλουκιού πρέπει νά λαβαίνη τά μέτρα του.

Κάνωμε δύο φορές, τό γύρο τού καπηλειού σιγανοπαίτοντας και ριχνώντας παντού τό φώς τών φαναρίων μας, μά δέν άντελεψήκαμε τίποτα τό ύποπτο...

— Καί τώρα, ελεε ό καθηγγητής, άς δούμε άν ό φίλος μας είνε μέσα.

Συγχρόνως πλησίασε στό σκοινιόμένο κ' άκάθαρτο τζάμι τού καπηλειού και κύταξε μέσα. Έοκνησα και κύταξα κ' έγώ μούζο του. Ό Τζιμ ήταν εκεί! Καθότανε μόνος του σ' ένα τραπέζι έπινα κ' έκάπνιζε, έχοντας τά μάτια του καρφομένα στην πόρτα.

— Μās περιμένα, ψιθύρισα σ' αυτί τού Ουίλλιαμ.

— Ναι Είπε τέλειος Έγγλέζος στό ραντιβού του και δέν πρέπει νά φανούμε κατώτεροί του. Μόνον πού...

- Τι θέλετε νά πητε;
- Θέλω νά πώ πός δέν ξέρω μέ τί τρόπο θα τόν ειδοποιήσουμε πός φτάσαμε. Πάντως δέν πρέπει νά μπούμε στό καπηλειό αυτό, δέν πρέπει νά μās πάρουν μεφωδιά τά έντιμα ύποκείμενα πούνε μαζεμένα εκεί μέσα...

Πραγματικώς ή μικρή αίθουσα τού καπηλειού ήταν γεμάτη άνθρώπους ύπόπτους, άνθρώπους τού σκοινιού και τού παλουκιού. Κακοντημένοι μ' άπάσιες μορφές, μ' άτζένιστα μαλλιά και γένια, ένταν και συζητούσαν μεγαλοφώνως, χειρονομούν και βλαστημούσαν...

Στόν πάγκο έστεκε ένας άνθρωπος μέ γενειάδα και πλατύγυρο καπέλλο, ό κάπληλο.

— Δέν πρέπει ν' άφήνουμε νά περνήν ή ώρα, ελεε στόν Ουίλλιαμ. Πρέπει νά πάρουμε μιά άπόφαση.

Ό καθηγγητής έμεινε σκεπτικός όρκατε δευτερόλεπτα και τέλος ελεε: — Άν μπούμε μέσα τά δώσωμε ύπομιες στούς άγριανθρώπους αυτούς. Πρέπει, όπως σου ελεε, νά μή μās δούνε και νά μή μās κρυπούνε καθόλου. Η δουλειά μας θα τελειώσει μιά χαρά, άν ό Τζιμ είχε τήν εμπνευση νά βγη και νά ρίξη μιά ματιά άπ' έξω. Δέν φαίνεται όμως νά σκέφριεται νά τόψάμη αυτό, άν και τού τό είχα συστήσει σήμερα πριν χωριστούμε.

Κατά τά φαινόμενα τό έχχαμε και μās περιμένα πίνοντας. Είνε ικανός νά μείνη καρφομένος έτσι στην θέση του επί έναν αιώνα. Γν' αυτό άς βάλουμε σ' ένέργεια ό, τι θα σου πώ. Μπορούμε νά καλέσουμε έξω τόν Τζιμ, χωρίς νά φανούμε καθόλου στό καπηλειό.

- Πώς;
- Στέλνοντάς του τόν άμαξά...

(Άκολουθεί)

Στόν πάγκο έστεκε ένας άνθρωπος μέ πλατύγυρο καπέλλο και γενειάδα

